

מ"ת 13925/10 - אמיר (בן אמג'ד) עודה, המבקש נגד מדינת ישראל, המשיבה

בית המשפט המחוזי בחיפה

20.11.2017

מ"ת 13925-10

ל
פ
נ
י
ה
ש
ו
פ
ט
י
צ
ח
ק
כ
ה
|
,
ס
ג
|
נ
ש
י
א

א
מ
,
ר
)
ב
|
א
מ
ג
,
ד
(
ע
ו
ד
ה
-
ה
מ
ב
ק
ש
ע
"
י
ב
"
כ
ע
ו
"
ד
א
ב
ר
ה
י
ם
כ
נ
ע
א
נ
ה
נ
ג
ד

מ
ד
י
נ
ת
י
ש
ר
א
ל
-
ה
מ
ש
!
ב
ה
ע
"
י
ב
"
כ
ע
ו
"
ד
ר
א
מ
י
ס
ל
א
מ
ה

החלטה

א. ההליך

1. בקשה שהוגשה מטעם הנאשם (להלן - "**המבקש**"), וכותרתה "בקשה לעיון חוזר בהחלטת בית המשפט בקשה למעצר באיזוק".

עמוד 3

בקשת המבקש הוגשה בתאריך 6.11.2017, וזאת לאחר שבתאריך 2.11.2017 דחה בית המשפט העליון (כב' השופט יצחק עמית בש"פ 8326/17) ערר על החלטתי מתאריך 24.10.2017, בה קיבלתי בקשת המשיבה, והורתי להאריך מעצרו של המבקש עד תום ההליכים, המתנהלים נגדו בתיק פ' (מחוזי חיפה) 13894-10-17.

2. בבקשתו שלפני עותר המבקש, להורות לממונה על הפיקוח האלקטרוני ליתן חוות דעת בעניינו של המבקש, על מנת לבחון את אפשרות שחרורו של המבקש למעצר בפיקוח אלקטרוני. הגם שלא נטען מקום קונקרטי, בו יעצר המבקש בפיקוח אלקטרוני, ואף לא הוצעו מפקחים נקובים בשמם, שיפקחו על המבקש אם יוחלט לעצרו בפיקוח אלקטרוני חלף מעצרו במתקן כליאה, מצביע בא כוח המבקש על בית הורו המבקש או על "בית קרובי משפחה" (ואלה לא זוהו מעבר לכך).

ב. כתב האישום

3. וזה סיפורו של כתב האישום שהוגש נגד המבקש:

בתאריך 29.9.2017, ליל יום כיפור, בסמוך לשעה 23:00, נהג המבקש במכונית פרטית מסוג דייהטסו, אותה נטל ממגרש המכוניות שבבעלות אביו, (להלן - "**המכונית**"). נטען, כי המבקש נהג במכונית מבלי שהיה בידו רישיון נהיגה. ממילא ברור, שהמבקש נהג במכונית אף ללא ביטוח חובה כחוק.

המבקש הגיע לרחוב ההגנה בקרית ביאליק וביקש להיכנס בנסיעה לרחוב, אך במקום עמדה ניידת משטרה שחסמה את הכניסה לרחוב בשל יום הכיפור. בהגיעו למחסום, הודיעה השוטרים, כי בשל יום הכיפורים, אין הוא יכול להמשיך ולהיכנס אל רחוב ההגנה. המבקש, שעל פי כתב האישום השיב לשוטרים "קחו עשרה שקלים ותנו לי להיכנס", עקף את המחסום, עלה על המדרכה והמשיך בנסיעה אל רחוב ההגנה.

כעבור זמן, איתרו השוטרים את המכונית בעת שעמדה ברחוב אח"י אילת בקריית חיים. ניידת השוטרים חסמה את דרכה של המכונית, ואחד השוטרים ניגש אל המכונית, והכניס את פלג גופו העליון דרך החלון בניסיון להוציא את המפתחות ממתג ההצתה. בשלב זה המבקש ניסה להימלט, והחל לנסוע לאחור תוך שהשוטר נגרר על הכביש מספר מטרים עד אשר נפל. לאחר מכן, המבקש המשיך לנסוע במהירות, והולכי רגל רבים ורוכבי אופניים שהשתמשו באותה עת בכביש נאלצו לחמוק מהמכונית בה נהג המבקש.

בשדרות ההסתדרות, המבקש ביצע פניית פרסה נגד כיוון התנועה, והמשיך בנסיעה פראית לצומת קריית חיים (צומת הצריף), בעוד שהניידת הראשונה רודפת אחריו. בצומת הצריף עמדה ניידת נוספת, אשר הציבה מחסום באותה צומת, השוטר בניידת הנוספת הורה למבקש לעצור, אך המבקש לא שעה להוראות השוטרים, והאיץ את

מהירות נסיעתו בניסיון להימלט, באופן שבו סיכן את השוטר שקפץ הצידה כדי להימנע מפגיעה.

המבקש המשיך בנסיעה בניסיון להימלט מהשוטרים, כאשר שתי הניידות נוסעות אחריו, עד הגיעו למחלף קרית אתא, שם הוצב מחסום משטרה באמצעות ניידת משטרה, שלישית במספר, ומחסום דוקרנים. המבקש לא עצר ועלה על מחסום הדוקרנים, וכתוצאה מכך שני גלגלי המכונית מימין נוקבו. גם אז המבקש לא עצר והמשיך בנסיעתו, עד הגיעו לכביש 22 לכיוון עכו, בנתיב השמאלי. כל אותה עת השוטרים בניידות דלקו אחריו סימנו לו לעצור וקראו לו במערכת הכריזה, אך לשווא. המבקש המשיך לנסוע בזיג זג בין הנתיבים, ובהיותו בנתיב השמאלי ובעת שמימינו נסעה ניידת משטרה, הסיט המבקש את המכונית בה נהג לעברה, ופגע בה מספר פעמים.

סמוך לקיבוץ כפר מסריק, איבד המבקש שליטה על הרכב, התנגש באי תנועה, ברח מהרכב, ומיד לאחר מכן נעצר. עם מעצרו, איים המבקש על אחד השוטרים בכך, כי ידאג שירו באותו שוטר אף כאשר המבקש נתון במעצר.

4. על יסוד העובדות המתוארות בכתב האישום, מואשם המבקש בביצוע העבירות הבאות:

- (א) גרימת חבלה בכוונה מחמירה, עבירה לפי סעיף 329(א)(2) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977.
- (ב) סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה, עבירה לפי סעיף 332(2) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977.
- (ג) נהיגה ללא רישיון נהיגה, עבירה לפי סעיף 10 (א) ו- 62(1) לפקודת התעבורה, תשכ"א - 1961.
- (ד) נהיגה ללא פוליסת ביטוח, עבירה לפי סעיף 2 לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח משולב], תשל"ל - 1970.
- (ה) הפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו, עבירה לפי סעיף 275 לחוק העונשין.
- (ו) איומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

ג. ההליכים הקודמים

5. אין מחלוקת בין הצדדים, כי בידי המשיבה קיימות ראיות לכאורה להוכחת העובדות המפורטות בכתב האישום, ואלה באות בעיקר מפיהם של השוטרים שרדפו אחר המבקש. בהחלטתי מתאריך 24.10.2017 קבעתי, כי מסוכנותו של המבקש, הנלמדת מהתנהגותו הפרועה וחסרת הגבולות, מקימה עילה להארכת מעצרו עד תום ההליכים, והוספתי, שאף קיים חשש לא מבוטל, שהמבקש ימלט מאימת הדין, כשם שניסה להימלט מהשוטרים שרדפו אחריו וקראו לו לעצור.

6. בדיון שהתקיים בבקשת המשיבה להארכת מעצרו של המבקש עד תום ההליכים, טען בא כוח המבקש כי עניינו של המבקש הוא "מקרה קלאסי" המצדיק שחרור לחלופת מעצר, אך אני סברתי אחרת. בהקשר זה הבאתי דברים שנקבעו בש"פ 9701/06 **מדינת ישראל נ' אלסטד** (27.11.06), שם נקבע:

"עצם ההתעלמות מאנשי משטרה שמנסים כברת דרך ארוכה לעצור את המשיב בדרכים חוקיות, מצביעה בפני עצמה על מסוכנות. לא סתם מסוכנות אלא מסוכנות שיש לה השלכה רבתי לעניין האפשרות לבטוח במשיב, כאשר על הפרק עומדת האפשרות לשחרורו בחלופת מעצר. מי שאיננו נרתע משוטר העומד בפניו ומסמן לו פיזית בצורה הברורה ביותר לעצור, וכי מדוע יירתע מהוראה ערטילאית של בית המשפט המכתיבה לו תנאים כאלה ואחרים".

עוד הוספתי וקבעתי, כי בבסיס כל החלטה לשחרר נאשם לחלופת מעצר, עומדת מידת האמון שבית המשפט מוכן ליתן בנאשם, כי יקיים את תנאי השחרור שנקבעו, וציטטתי מדברים שנקבעו בש"פ 507/00 מזרחי נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(1) 385, 391 (2000):

"חלופת מעצר, לרבות מעצר בית, מתבססת על אמון שבית המשפט רוחש לנאשם. שהרי, אין חלופת מעצר אלא אם יש עילת מעצר, ואין עילת מעצר אלא אם יש יסוד סביר לחשש בדבר מסוכנות הנאשם, בדבר הימלטות מן הדין או שיבוש הליכי משפט. אם, אף על פי כן, בית המשפט מסתפק בחלופת מעצר, אין זאת אלא משום שהוא סומך על הנאשם שלא ינצל את השחרור מן המעצר כדי לעבור עבירה, להתחמק מן הדין או לשבש את הליכי המשפט. התנאים המגבילים של חלופת המעצר, יהיה זה מעצר בית ותהיה זו ערבות כספית, לעולם אינם מסלקים את החשש במידה מספקת, אלא אם הם מתאספים לאמון שהנאשם יקיים את תנאי השחרור, המפורשים והמשתמעם. אם נשמט האמון, מתמוטטת גם החלופה".

(וראו גם: בש"פ 3255/13 **חרב נ' מדינת ישראל** (20.5.2013); בש"פ 7873/12 **פלוני נ' מדינת ישראל** (20.11.2012); בש"פ 7576/12 **ברגר נ' מדינת ישראל** (26.10.2012)).

7. כאמור, המבקש הגיש ערר על החלטתי (בש"פ 8326/17), ובהחלטה שניתנה בתאריך 2.11.2017 (כב' השופט י' עמית) הערר נדחה. בהחלטה שניתנה בערר שהגיש המבקש נקבע:

"מי שנוהג (תרתי משמע) כדרך בה נהג העורר מעיד על עצמו שהוא נטול כל רסן בהתנהגותו, שאין עליו מורא החוק, אין עליו מורא המשטרה, וחיי אדם נדמים בעיניו כקליפת השום, שהרי בנהיגתו הפראית - ללא רשיון נהיגה וללא ביטוח שמבחינת העורר הם בגדר המלצה גרידא - יכול היה העורר לפגוע בעוברי דרך אחרים. על כגון דא נאמר בפסיקה:

"באשר לאפשרות להורות על שחרור לחלופת מעצר במקרה כגון דא, המדיניות השיפוטית שהתגבשה בפסיקה היא שכאשר מדובר בנאשם שנמלט מכוחות המשטרה

תוך נהיגה פראית ומופקרת יש להורות על מעצרו עד תום ההליכים "בש"פ 4329/12 מוחמדאימאם ני מדינת ישראל (13.6.2012)".

בית המשפט העליון (כב' השופט י' עמית) אף הפנה בהחלטתו להחלטות נוספות, בהן הורה על הארכות מעצר עד תום ההליכים, בנוגע לנאשמים שנאשמו ב"עבירות מרדף".

8. בא כוח המבקש טען לפני בית המשפט העליון, כפי שטען לפני, כי מצוות המחוקק היא לבחון חלופת מעצר בכל מקרה לפני שבית המשפט מורה על הארכת מעצר עד תום ההליכים, ועל כך השיב לו בית המשפט: "לא בכל מצב, לא בכל עניין ולגבי כל נאשם הכרח להזמין תסקיר מעצר. לעורר עבר תעבורתי הכולל נהיגה בשכרות, ורישיונו נפסל מספר פעמים. התנהגותו של העורר מעידה על כך שאין ליתן בו אמון, ומסוכנותו לביטחון הציבור היא רבה, ומשכך, אין הצדקה לבחינה של חלופה מעצר על-ידי שירות המבחן (ראו, לדוגמה, בש"פ 2773/12 חטיב נ' מדינת ישראל (9.5.2012))."

ד. תמצית טענות באי כוח הצדדים בבקשה שלפני

9. בא כוח המבקש הדגיש בטיעונו את הטענה, כי למבקש אין עבר פלילי. לטענת בא כוח המבקש, לפי סעיף 22ב(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), תשנ"ו - 1996, בית המשפט רשאי להורות על כך שעצור יימצא במקום שייקבע בפיקוח אלקטרוני, ולטענת בא כוח המבקש, אין כל סיבה שלא להורות כך.

10. לעומת טענות בא כוח המבקש, טען בא כוח המשיבה, כי אין כל עילה לקיים "עיון חוזר" בבקשת המבקש. לטענת בא כוח המשיבה, נסיבות העניין לא השתנו, הראיות לא כורסמו, טרם חלף זמן מאז ניתנה החלטת בית המשפט העליון, ועדיין לא ניתן לתת אמון במבקש, כי יקיים את התנאי שייקבעו אם וכאשר ישוחרר מהמעצר במתקן הכליאה. בא כוח המשיבה מוסיף וטוען, כי סעיף 22ב(ב) מורה, כי למרות האמור בסעיף 22ב(א), המצוטט על ידי בא כוח המבקש, אין להורות על מעצרו של המבקש בפיקוח אלקטרוני, משום מסוכנותו, וזאת כעולה מסעיף 22ב(ב)(1).

ה. דין

11. הראיות שנאספו נגד המבקש מצביעות על מסוכנות רבה, ועל כך עמדתי בהחלטתי מתאריך 24.10.2017, ואף בית המשפט העליון עמד על כך בהחלטתו מתאריך 2.11.2017. על כן אף עומדות ההחלטות שניתנו בבית המשפט העליון, ולפיהן "המדיניות השיפוטית שהתגבשה בפסיקה" היא להורות על הארכת מעצר עד תום ההליכים.

12. סעיף 22ב(א) לחוק המעצרים מאפשר לבית המשפט להורות, כי חלף מעצרו של נאשם במתקן כליאה, ניתן יהיה להורות על המציאו במקום אחר במעצר בפיקוח אלקטרוני, אך גם אפשרות זו כפופה למידת האמון שבית המשפט מוכן לתת בנאשם, כי יקיים את התנאי שייקבעו. בענייננו, המבקש ברח משוטרים שהורו לו לעצור, וזאת לאורך כבדת דרך ארוכה, תוך שהוא מסכן אנשים תמימים ותוך שהוא פוגע באופן אלים בשוטרים ובניידת משטרה. מתקשה אני להאמין, שאזיק אלקטרוני הוא שיאין את מסוכנותו של המבקש ויעצור אותו אם יחליט להפר את התנאים שייקבעו למעצרו בפיקוח אלקטרוני. הרי כבר נוכחנו לדעת, שהמבקש נטול כל גבולות וכל מעצורים, ואף בית המשפט העליון קבע בהחלטתו ביחס למבקש, כי "חיי אדם נדמים בעיניו כקליפת השום".

13. בא כוח המבקש מבסס את בקשתו להטיל על המבקש מעצר בפיקוח אלקטרוני על סעיף 22ב(א) לחוק המעצרים, תוך שהוא מדגיש את העובדה שהמבקש נעדר עבר פלילי. ואולם, בסעיף 22ב(ב) לחוק המעצרים, נקבע כדלקמן:

"על אף האמור בסעיף קטן (א), מצא בית המשפט כי יש לעצור את הנאשם, **לא יוטל מעצר בפיקוח אלקטרוני** לגבי מי שנאשם בעבירות המפורטות להלן, אלא אם כן שוכנע בית המשפט, מטעמים מיוחדים שיירשמו, כי בשל נסיבות ביצוע העבירה או נסיבותיו המיוחדות של הנאשם, ובכלל זה היותו של הנאשם קטין, ניתן להסתפק במעצר בפיקוח אלקטרוני:

- (1) עבירה מהעבירות המנויות בסעיף 21(א)(1)(ג);
- (2) עבירה לפי סעיף 257, 258 או 259 לחוק העונשין;
- (3) עבירה לפי סעיף 12 לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952;
- (4) עבירה לפי סעיף 2, 3 או 4 לחוק מאבק בארגוני פשיעה, התשס"ג-2003."

(ההדגשות לא במקור - י"כ)

"ברירת המחדל", לגבי נאשם עליו חלה חזקת המסוכנות הקבועה בסעיף 21(א)(1)(ג) לחוק המעצרים, היא אפוא, **שאין להטיל עליו מעצר בפיקוח אלקטרוני**, אלא "מטעמים מיוחדים שיירשמו". הוראה זו בוודאי חלה על מי שבנוסף לתחולת "חזקת המסוכנות", או במקומה, קיימת בו מסוכנות קונקרטית, כמו המבקש שלפני.

14. גם אם היה מקום להניח, שניתן לתת במבקש את האמון הדרוש כי יקיים את התנאים שייקבעו בעת שיוטל עליו המעצר בפיקוח אלקטרוני, הרי שעדיין היה צורך להצדיק את הדבר ב "טעמים מיוחדים שיירשמו, כי בשל נסיבות ביצוע העבירה או נסיבותיו המיוחדות של הנאשם, ובכלל זה היותו של הנאשם קטין, ניתן להסתפק במעצר בפיקוח אלקטרוני".

המבקש אינו קטין, לא קיימות בו "נסיבות מיוחדות", ואף לא מצאתי, כי נסיבות ביצוע העבירות המיוחסות לו, מקיימות טעמים מיוחדים, המצדיקים את שחרורו מהמעצר והטלת מעצר בפיקוח אלקטרוני במקום זאת. כמפורט לעיל, המדיניות השיפוטית שנקבעה על ידי בית המשפט העליון ביחס ל"עבירות מרדף" היא להורות על מעצר עד תום ההליכים.

15. כיוון שלא מצאתי שיש מקום להפעיל את סעיף 22ב(א) לחוק המעצרים, נשאלת השאלה, האם יש עילה אחרת המצדיקה "עיון חוזר" בהחלטות שניתנו בעניינו של המבקש בתאריכים 24.10.2017 (בבית משפט זה) ו- 2.11.2017 (בבית המשפט העליון).

בעניין זה דעתי כדעת בא כוח המשיבה. מאז ניתנה החלטת בית המשפט העליון, בתאריך 2.11.2017, לא חל כל שינוי בנסיבות המצדיק עיון חוזר בהחלטות שניתנו בבית המשפט בעניינו של המבקש בבית משפט זה או בבית המשפט העליון. הראיות שנאספו לא כורסמו, ואף לא חלפה תקופה ארוכה מספיק, המצדיקה בחינת עניינו של המבקש מחדש. אף מידת האמון - וליתר דיון חוסר האמון - לא השתנתה.

על כן, אין מקום לעיון חוזר בהחלטות הקודמות שניתנו.

16. אשר על כל האמור לעיל, הנני מחליט לדחות את הבקשה.

ניתנה היום, ב' בכסלו
תשע"ח, 20 נובמבר
2017, והודע בפומבי.
יצחק כהן, שופט
סגן נשיא